

II.

Nu gaat weer de droom beginnen
Van het nieuwe, rijke leven,
En ons vaag en ver beminnen
Zal onze uren rijk doorweven.

Neen, ik zal de hand niet reiken
Naar uw lieve, sterke handen,
Laten wij elkaar ontwijken,
Tot nog heller de oogen branden.

Nòg kan ik de weelde dragen
Van een zacht en blij begroeten;
Eenmaal zal het uur ons dagen,
Dat we ons overgeven moéten.

Eenmaal buig ik voor uw krachten,
Dat ons dood noch leven scheidt.

Laat ons eerst dit stil verwachten
Zalig van onzekerheid.
